

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/49/2013
Identifikačné číslo spisu:	2012200537
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2012200537.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: JUDr. Ing. U. G., bytom P. XX, U., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, Drieňová 22, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/016037/TGZ zo dňa 06. augusta 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 2499/2012-48 zo dňa 18. júla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 2499/2012-48 zo dňa 18. júla 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1S 2499/2012-48 zo dňa 18. júla 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/016037/TGZ zo dňa 06. augusta 2012, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany č. 2011/01469 2011/638 zo dňa 27. februára 2012, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ bola uložená pokuta vo výške 50 €, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 9. apríla 2011 v čase okolo 12:30 hod. v Piešťanoch na hlavnej pošte, ul. Kukučínova 15, fyzicky napadol J. A. tak, že ho niekoľkokrát udel päsťou do oblasti tváre, čím mu spôsobil pomliaždenie mäkkých častí tkanín hlavy, tváre, s krvným výronom v ľavej spánkovej oblasti a v oblasti hornej pery úst a spôsobil mu zranenia, kde práceneschopnosť trvala od 11.4.2011 do 14.5.2011.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žalobe nie je

možné vyhovieť. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že Obvodný úrad Piešťany rozhodnutím č. 2011/01469 2011/638 zo dňa 27.2.2012 žalobcu ako obvineného uznal vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že správny orgán vychádzal hlavne z kamerového záznamu, z výpovedí na ústnom konaní, ako aj zo skutočnosti, že obvinený vo svojom odpore nenamietal svoju vinu, ale sankciu a navrhol, aby správny orgán upustil od uloženia sankcie, pretože k dosiahnutiu nápravy postačí samotné prejednanie priestupku. Podľa správneho orgánu bolo z vykonaných dôkazov jasne vidieť, že obvinený ako prvý fyzicky napadol oznamovateľa, ako aj to, že oznamovateľa finančne odškodnil a ospravedlnil sa. Správny orgán mal pochybnosť, či svedkovia L. G.- syn žalobcu a A. L. boli vôbec priamymi svedkami, pretože syn žalobcu mal vidieť, ako bol jeho otec napadnutý, nešiel ale za ním a ani nezisťoval, či je v poriadku a až žalobca prišiel za ním do videopožičovne, kde mu doniesol DVD. Po zvážení všetkých týchto okolností správny orgán dospel k záveru, že uložená pokuta je dostačujúcou sankciou k náprave obvineného, pričom prihliadol aj na skutočnosť, že obvinený nebol riešený priestupkovo za podobný priestupok.

Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. SVS-OP2-2012/016037/TGZ zo dňa 6. augusta 2012 zamietlo odvolanie žalobcu a rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany č. 2011/01469 2011/638 z 27.2.2012 potvrdilo. Rozhodnutie odôvodnilo tým, že prvostupňový správny orgán vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, skutkový stav bol dostatočne zistený a preukázaný, dostatočne odôvodňujúci záver, že skutok sa stal, je priestupkom podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Uviedol, že z procesných pochybení, ktoré obvinený v odvolaní uviedol je relevantná iba námietka týkajúca sa predvolávania svedkov L. G. a A. L., avšak vzhľadom k tomu, že uvedení svedkovia sa na ústne pojednávanie riadne dostavili, nemala táto procesná vada vplyv na rozhodnutie v merite veci a nebola dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch sa priestupku dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schváľnosťami alebo iným hrubým správaním, pričom za takýto priestupok je možné uložiť pokutu do 99 €. Subjektom tohto priestupku bol žalobca, ktorý preukázateľne úmyselným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví narušil občianske spolunažívanie (subjektívna stránka). Predmetom ochrany je občianske spolunažívanie (objekt), ktoré bolo žalobcovým konaním narušené (objektívna stránka).

Na záver krajský súd uviedol, že takto zistený skutkový stav nespochybnil ani žalobcove tvrdenia v žalobe, pretože z kamerového záznamu kamery, ktorá snímala vnútorný priestor pošty je zrejmé, že žalobca ako prvý napadol pána A., ktorý ho pravou rukou z pomedzi dverí posunul do spodnej časti chrbta, následkom čoho sa žalobca k nemu otočil a päťou ho udel do tváre a ani výpovede svedkýň nespochybňujú spáchanie skutku žalobcom. Súd ďalej poukázal na to, že správanie svedkov A. L. a L. G. po tak vážnom incidente navodzuje pochybnosť, či sa vôbec zdržiavali na uvedenom mieste, keďže svedkyňa ich nevidela. Ak by žalobca necítil vnútorný pocit viny za spáchaný priestupok, nebol by sa pánovi A. ospravedlnil a neodškodnil by ho. Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že uvedeného priestupku sa nedopustil, práve naopak, sám sa stal obeťou útoku a správne orgány vyniesli nespravodlivé rozhodnutie, pretože rozhodnutie správneho orgánu a následne Krajského súdu vychádzalo z nesprávneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie ako aj rozhodnutie Krajského súdu je v rozpore s obsahom spisov a v konaní správneho orgánu sú také vady a opiera sa o dôkazy, ktoré sú nepravdivé resp. niektoré mohli byť získané nezákonným spôsobom a tiež, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, čo Krajský súd vôbec vo svojom rozhodnutí nezohľadnil a ani sa s tým nezaoberal. V odvolaní uviedol, že správny orgán nesprávne posúdil vec z dôkazových materiálov, pridržal sa výpovedí svedkýň, ktoré vypovedajú rozdielne a rozporuplne ovplyvnené pracovným vzťahom k J. A.. Podľa jeho názoru správny orgán úplne bezdôvodne spochybňuje výpovede svedkov A. L. a L. G., ktoré presne korešpondujú s kamerovým

záznamom ako aj s charakterom zranení žalobcu. Poukázal na to, že zo strany J. A. sa nejednalo o nutnú sebaobranu, ale naopak o útok, čo podľa jeho názoru jednoznačne dokumentuje kamerový záznam, preto skutkový stav ako ho konštatujú oba správne orgány je v rozpore s obsahom spisov. Žalobca ďalej namieta, že prvostupňový správny orgán ho neprizval na výsluch svedkov F. G. a R. L., ani na výsluch oznamovateľa J. A., čím sa dopustil manipulácie pri ich výsluchu a porušil článok 6 Dohovoru. Namietal, že udalosť na ulici mimo priestorov pošty nebola nasnímaná v súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. a že kamerový záznam tým pádom nebol získaný zákonným spôsobom. Správny orgán mu síce za poplatok kópiu spisu poskytol, avšak CD s videozáznamom ako súčasť spisu bolo zakódované a nemohol si ho preštudovať. Tým správny orgán porušil zásadu rovnosti postavenia zúčastnených strán v konaní. Na záver svojho odvolania uviedol, že žalovaný nepreukázal nado všetku pochybnosť, že skutková podstata subjektívnej stránky priestupku ako obligatórneho znaku priestupku by bola preukázaná a preto sa mal pridržať zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. decembra 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne: Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/016037/TGZ z 6. augusta 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany, odboru všeobecnej vnútornej správy č. 2011/01469 2011/638 z 27. februára 2012 potvrdil. Medzi účastníkmi bola sporná otázka, či sa žalobca dopustil skutku uvedeného v napadnutom rozhodnutí, z ktorého bol uznaný vinným.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz diskriminácie vlastnej osoby“.

Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl. správneho poriadku) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl. správneho poriadku).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V

neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým ustanovuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu ako aj k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Správny orgán sa pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku- subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). V predmetnej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bol presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty.

Odvolací súd konštatuje, že žalobca zistený skutkový stav nespochybnil, dokonca z jeho konania, v rámci ktorého sa poškodenému ospravedlnil a odškodnil ho vyplýva, že cítil vinu za spáchaný skutok. Neobstojí námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že sám sa stal obeťou útoku, nakoľko správny orgán vyhodnotil udalosť hlavne na základe kamerového záznamu, z ktorého je zrejmé, že žalobca ako prvý napadol pána A., čím naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku. K námietke žalobcu ohľadom porušenia § 33 ods. 1 zákona č.71/1967 Zb. o správnom konaní a námietky týkajúcej sa nesprávne uvedených dátumov na zápisniciach o prejednávaní priestupku odvolací súd uvádza, že žalobca bol poučený, že sa môže zúčastniť výpovedí svedkov a klásť im otázky, čo potvrdzuje jeho podpis pod poučením v zápisnici o prejednávanom priestupku. Ohľadom námietky, že žalobca si nemohol preštudovať spis z dôvodu zakódovaného CD s videozáznamom, odvolací súd uvádza, že úradné záznamy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu preukazujú snahu prvostupňového orgánu pomôcť žalobcovi tento problém vyriešiť, avšak bez jeho pričinenia tak nebolo možné urobiť.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že správne orgány vykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu,

bol dostatočne zistený a preukázaný skutkový stav, ktorý dostatočne odôvodňuje záver, že skutok sa stal a je priestupkom podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Prítom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.